

samme Side som denne Svigten af vort eget Liv og vore gamle Maade at leve og være paa, fra samme Side som denne Negtelse af, denne Modstand imod at give det Gamle Sandheden og Vren; det er for mig en aldeles afgjort Sag. Vi vare engang en rig Mand baade i Retning af Rigdom paa Kraft, af Rigdom paa Liv og af Rigdom — kan jeg sige — paa Ridderlighed og Retfærdighedsfølelse, men det er gaaet ynkeligt tilbage for os, og hvorfor? Fordi vi have svigtet, fornegtet og modsat os den Mand, som drev Fædrene fremad og vøgtede sin Gjerning i vort Folk.

Tauber: Den ærede Ordfører for Mindretallet begyndte med at beklage, at Flertallet havde indtaget et saa radikalt Standpunkt, at der ikke kunde ventes noget praktisk Resultat af disse Forhandlinger, men jeg kan virkelig ikke være enig med ham i, at de af Flertallet foreslaaede Forandringer kunne kaldes radikale — det er forøvrigt en løs Betegnelse —, eller at der ikke skulde kunne ventes noget praktisk Resultat af Sagen. Maaffe det ikke kan ventes iaar og maaffe heller ikke under den nuværende høitærede Minister for Skolevæsenet, men det maa dog komme adaaere og under en kommende Minister, naar kun de, der nu nære samme Anskuelser som Flertallet, holde fast ved disse Anskuelser. Jeg tror derimod, at man med Føie kan beklage sig over, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Witt) og hans Meningsfæller i Udvalget have bidraget deres til foreløbig at gjøre denne Sag resultatløs, ved udelukkende at indskrænke sig til at bearbejde det af Ministeren indbragte Lovforslag i den Skikkelse, hvori det er forelagt, medens de have afholdt sig fra at yde deres Bidrag til de Forslag, som ere fremkomne fra Flertallets Side. Det er, idetmindste efter min Opfattelse, en Pligt for enhver Del af Udvalget at søge at gjøre det Forslag, som finder Flertal i Udvalget, saa godt som

muligt og at bearbejde det saavidt som muligt, saaledes at det kan komme til at foreligge i en saa fylldig og god Skikkelse som muligt, thi først derved kan man vente, at der vil komme det Resultat ud af Forhandlingerne i Thinget selv, som man maa ønske, og at Thinget kan komme til den Klarhed i Sagen, som maa anses for ønskelig. (Urbrydelse).

Formanden: Maa jeg anmode, om at der bliver lidt mere Tausshed i Salen.

Tauber: Den ærede sidste Taler bebrejdede det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds ligesom i det Hele Medlemmerne af Mindretallet i Udvalget, at de ikke havde havt Billiestyrke til i Gjerning at udføre, hvad der var deres Dnsse, og hvad de saa ofte i Sang og Tale havde vedkjendt sig, men dette tror jeg ikke, man med Føie kan bebrejde Mindretallet. Man kunde maaffe snarere bebrejde den ærede Minister det, thi om ham gjælder det vistnok til en vis Grad, at han ofte i Hu og Tale har vedkjendt sig den Anskuelse, at man „bor vrage tydske Krummer for at have Fædres Arv“, medens det, naar det er kommet til Gjerning, baade her og ved andre Leiligheder har svigtet ham paa Billie dertil. Derimod tror jeg ikke, at dette med fuldkommen Føie gjælder om Mindretallet. Maa maa vistnok sige om dette, at det har anset det for sin Pligt at følge Ministeren og at det egentlig ikke har villet gaa videre end Ministeren. Dersom Ministeren havde nærmet sig til Flertallets Forslag, var Mindretallet gaaet med ham dertil, og var Ministeren ikke engang gaaet saavidt som Lovforslaget, var Mindretallet heller ikke gaaet videre. Det ærede Mindretal stiller sig paa det Standpunkt: Hvad Ministeren vil, kunne vi saa sat igjennem, men hvad han ikke vil, kunne vi ikke saa sat igjennem, og vi skulle tage, hvad vi kunne saa sat igjennem, selv om det er temmelig utilfredsstillende, naar det blot er bedre end